

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 31 lipca 2024 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 lipca 2006 roku w sprawie II
AKa 163/06, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z
dnia 30 marca 2006 roku w sprawie III K 79/05,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prawomocnie skazany R. K. wniósł do Sądu Najwyższego pismo z dnia 2 kwietnia 2024 r., istotą którego był wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 lipca 2006 roku w sprawie II AKa 163/06, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 30 marca 2006 roku w sprawie III K 79/05. W powyższym piśmie wskazał, że w toku postępowania nie ukrywał okoliczności

popelnionego przestępstwa i podał szczegóły zarówno swojej winy, jak i drugiego ze sprawców. Spowodowało to, że w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym prokurator zaproponował mu skorzystanie z art. 60 § 1 i 2 pkt 2 k.k., co miało złagodzić wyrok. Tymczasem w sprawie wzięto pod uwagę jedynie okoliczności na jego niekorzyść. Nie została uwzględniona jego procesowa postawa i nie uzyskał statusu małego świadka koronnego. Powyższe – zdaniem skazanego – stanowiło nową okoliczność uzasadniającą wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek skazanego R. K. był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

W złożonym przez R. K. wniosku brak jest argumentacji choćby hipotetycznie wpisującej się w ustawowe przesłanki wznowienia postępowania. Lektura pisma wskazuje, że skazany wyraża niezadowolenie z braku nadania mu statusu małego świadka koronnego i uważa, że wymierzona mu kara jest zbyt surowa w kontekście jego postawy procesowej. Podkreślić jednak trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji, w tym co

do wymierzonej skazanemu kary. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w sytuacjach ściśle określonych przez ustawodawcę, co gwarantuje stabilność prawomocnych orzeczeń sądowych i pewność obrotu prawnego. Takich jednak podstaw we wniosku nie wskazano, albowiem przywołane przez skazanego okoliczności nie stanowiły nowych, nieznanych w toku postępowania sądowego okoliczności, a jedynie wyrażały niezadowolenie R. K. z końcowego rozstrzygnięcia.

W oparciu o powyższe stwierdzić należy, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty. Wobec braku środków finansowych po stronie skazanego, odbywającego karę dożywotniego pozbawienia wolności, kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.I.]

[ał]